

θεωρία, να είναι φανερό πώς δε μπορούμε να ξεφύγουμε από μία σημασιολογία.

Όταν λέμε πώς η νεώτερη τέχνη, παραμελώντας τη μορφή, αναζητήσε το ψυχικό βάθος, δεν πρέπει να ξεχνούμε πώς αυτή η μορφή που άμελησε δεν ήτανε μία οποια μορφή αλλά η κλασική. Αυτό έχει σημασία, πρώτα για τη διάκριση πάνω στη διττή έννοια της μορφής (τεχνική-ο-

πεί τα φτερά σου ούτε μακρύτερα μπορούν να είναι ούτε κοντότερα. Και για να μεταχειριστώ πάλι τη φράση του Λανού, «Η ποίηση έγινε για να πετάει με τα φτερά της».

Η καινούργια ελληνική γενιά που καίει τα δικά της και θάζει στη θέση τους άλλα ως θυμηθώ αυτή τη φράση. Θά της είναι οδηγός στις αναζητήσεις της.

ΓΙΑΝΝΗΣ Γ. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗΣ

οποία βγαίνουν ως εθνότητα. Τα Γιάννινα, ο Άλγης, η Φροσύνη, η ζωή της εποχής, η αθάνατη κλεφτουριά των Αγραφών και της Πίνδου, τα μαρτύρια κι οι αγωνίες του Γένους, γίνονται κτήμα του αναγνώστη. Από τους «Ελεύθερους Πολιορκημένους» του Σολωμού, από τον «Κρητικό», από το «Βρυννίο» και τα άλλα άποσπάσματα, βγαίνουν δέκατα πολλά μα και πολύ λίγα. Ο αναγνώστης ακούει την ασύλ-

πήδημα απέτυχε και ο δυστυχής Σαρακηνός «διέρρηξε την ψυχήν του», επί του εδάφους, όπως λένουν τα κείμενα της εποχής.

Τα προαναφερθέντα θεάματα των δρόμων δεν έχουν καμιά θεατική σχέση με το θέατρο. Είναι όμως εκείνα που το διαδέχτηκαν κατά τους μέσους χρόνους και αξίζει τον κόπο να τα μελετήσει κανείς για να αντιληφθεί την ιστορική διαφορά της ψυχής της αρχαίας Ελλάδος από την Ανατολή.

β) Θίασοι μετμηφισμένων και επιδιώσεις διονυσιακών σκηνών.

Θέαμα με δραματικό χαρακτήρα που ήμπορούσε κανείς να συναπαντήσει στους δρόμους των Βυζαντινών πόλεων, ήταν οι δμίλοι των άγυρτων και των μετμηφισμένων κατά τις εορτές του Δωδεκαημέρου, από Χριστουγέννων μέχρι των Φώτων.

Σήμερα οι μεταμφιέσεις γίνονται κατά τις Απόκριες, δεν συνθέτουμε όμως το ίδιο και κατά τον μεσαίωνα. Τότε οι μεταμφιέσεις γίνοντο το Δωδεκαήμερον, έθιμο που επικρατεί και σήμερα στην Βόρειο Ελλάδα.

Ο Χρυσόστομος αναφέρει ότι κατά την εορτή των Καλενδών (την 1η Ιανουαρίου), πολλοί μετμηφισμένοι τραγουδούσαν με συνοδείαν αυλών και αυρίγγων, διάφορα άσματα (τά λεγόμενα χελιδονίσματα λόγω των χυλίνων ομοιωμάτων χελιδόνων που είχαν μαζί τους οι θίασοι) παίρνοντας δώρα.

Ο Άμασειας Άστέριος όμιλει για άγύρτες, περιερχομένους εν μεταμφίεσει τά σπήτια και παριστάνοντας διάφορες κωμικές σκηνές επί άμοιβη. Αργότερον ό Καισαρείας όμιλει για άγύρτες οι όποιοι «ώδασ τινάς συμπλάσαντες, πάθη περιεχούσας ένδόξων ανδρών και προς όθολόν άδοντες, έκάστην οικίαν περιήρχοντο».

Η συνθηκολογία του Χριστιανισμού με τις συνήθειες των εθνικών, είχε συνέπεια την επιδίωση των παραφόρων σκηνών της Διονυσιακής λατρείας κατά τις εορτές του Δωδεκαημέρου. Η συνήθεια της μεταμφιέσεως είχε τόσο πολύ ριζωθεί στις ψυχές των Χριστιανών, ώστε ύπηρξαν μάταιοι, τόσο οι λόγοι των πατέρων, όσο και οι απαγορευτικοί θεσμοί των συνόδων. Ο ΞΒ' κανών της ΣΤ' εν Τρούλλω Συνόδου λέγει: «Τάς ούτω λεγομένας καλένδας και τά λεγόμενα Βοτά και τά καλούμενα Βρουμάλια και την έν τη πρώτη του Μαρτίου μηνός ημέρα επιτελουμένην πανήγυριν, καθάπαν έκ της των πιστών πολιτείας περιαιρεθηναι θουλόμεθα. Άλλά μην και τάς των γυναικών δημόσας όρχήσεις ως άσέμνους και πολλήν λύμην και θλάθην έμποιούν δυναμένας, έτι μην και τάς όνόματι των παρ' Έλλησι ψευδώς όνομασθέντων βεών, ή έξ ανδρών ή γυναικών γινόμενας όρχήσεις και τελετάς κατά τι έθος παλαιόν και άλλότριον του των Χριστιανών βίου άποπεμτόμεθα, όρίζοντες μηδένα άνδρα γυναικείαν στολήν ένδεδυσκεσθαι ή γυναίκα την άνδράκι άρμόδιον. Άλλά μήτε προσωπεία κωμικά, ή σατυρικά ή τραγικά άποδύεσθαι, μήτε τό του θεολόγου Διονύσου όνομα, την σταφυλήν έκθλίβοντας έν ταις ληνοίς επιδών... (1)»

Όπως βλέπει κανείς, όχι μόνο μεταμφιέσεις γίνοντο, αλλά και όργιώδεις χοροί στους δρόμους και χρήσεις προσωπείων και επιδιώσεις διονυσιακών θεσμών κατά την συγκομιδή των σταφυλίων, πράγματα που έσκανδαλίζουν τους πατέρας φρικτά.

Φαίνεται πώς ή κραυγή των μετμηφισμένων κατά τό Δωδεκαήμερον, θά έφτανε σε μεγάλο βαθμό.

(1). Ράλλη — Ποτλή Σύνταγμα θείων Ιερών Κανόνων Β. 448.

Ο Λιβάνιος αναφέρει δμίλους που έγύριζαν ένοχλούντες με άσματα και μιμικές παραστάσεις τους εργαζομένους, άκόμη και την νύχτα, ό δε Χρυσόστομος λέγει ότι οι διαβολικοί αύτοί θίασοι με τις νυντερινές τους επιδρομές και τις καταγέλαστες κωμωδίες τους, «παντός πολέμου χαλεπώτερον την πόλιν έξηχμαλώτισαν». Ο Βαλσαμών σχολιάζοντας τους κανόνες της ΣΤ' εν Τρούλλω Συνόδου λέγει: «Άλλά και τινες κληρικοί, κατά τινες εορτάς, προς διάφορα μετασχηματίζονται προσωπεία και πότε μόν ξιφήρεις έν τή μέσση της έκκλησίας μετά στρατιωτικών άμφίων εισέρχονται... πότε δε και ως ζώα τετράποδα».

Ήταν λοιπόν τόσο θαθεία ριζωμένη ή διονυσιακή παράδοση μεταξύ του λαού, ώστε και οι κληρικοί δεν έδίσταζαν να μεταμφιέζονται. Και οι μόν Σύνοδοι όχι μόνο την μεταμφίηση άπαγόρευαν για τους κληρικούς, αλλά και την άπλη θέα θυμελικών παιγνίων και άλλων διασκεδάσεων (Κανών ΚΔ' της ΣΤ' εν Τρούλλω Συνόδου). Στους συλλαμβανομένους επέβάλλετο ή ποινή της καθαιρέσεως, άλλ' αυτό δεν τους έμπόδισε πότε, πράγμα που μαρτυρεί τη δύναμη του έθιμου.

Η άγάπη του λαού ήταν τόσο θαθεία για τά θεάματα, ώστε ή διάδοσή τους ύπήρξε καταπληκτική. Ο ΝΑ' κανών της ΣΤ' εν Τρούλλω Συνόδου ήθέλησε να θάλη κάποιο χαλινό, πλην ματαίως: «Καθόλου άπαγορεύει...τους λεγομένους μίμους και τά τούτων θέατρα, είτε γε μην και τά των κυνηγίων θεώρια και τάς επί σκηνής όρχήσεις επιτελείσθαι». Ο Ζωναράς σχολιάζοντας τον άνωθεν κανόνα λέγει για τους μίμους ότι μιμούνται «πότε μόν Άραβίτας, πότε δε Άρμενίους, πότε δε δούλους, ένίοτε δε έτερ' άττα τοίς επί κόρρης ραπίσματος και ψοφήματος γέλωτας άπρεπείς κινούσι...». Και πα-

ANASTENAPIA

Handwritten signature and date: 1987

μασιολογία.
"Όταν λέμε πώς η νεώτερη τέχνη, παραμελώντας τη μορφή, αναζητήσε το ψυχικό βάθος, δεν πρέπει να ξεχνούμε πώς αυτή η μορφή που άμελησε δεν ήταν μια όποια μορφή αλλά η κλασική. Αυτό έχει σημασία, πρώτα για τη διάκριση πάνω στη διττή έννοια της μορφής (τεχνική-ο-

μασιολογία) και για να μεταφερθεί η φράση του Λανός, «Η ποίηση έγινε για να πετάει με τα φτερά της».
"Η καινούργια ελληνική γενιά που καίει τα δικά της και θάζει στη θέση τους άλλα, ως θυμήθη αυτή τη φράση, θα της είναι οδηγός στις αναζητήσεις της.

ΓΙΑΝΝΗΣ Γ. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΣΤΕΛΑΡΙΑ

Ταύρος
Ν. Βουρνά
Βουρ
εν
Θανάλη

πλήγμα απέτυχε και ο δυστυχής Σαρακηνός «διέσπασε την ψυχήν του», επί του εδάφους, όπως λένουν τα κείμενα της εποχής.

Τα προαναφερθέντα θεάματα των δρόμων δεν έχουν καμμία θεατική σχέση με το θέατρο. Είναι όμως εκείνα που το διαδέχτηκαν κατά τους μέσους χρόνους και αξίζει τον κόπο να τα μελετήσει κανείς για ν' αντιληφθή την ιστορική διαφορά της ψυχής της αρχαίας Ελλάδος από την Ανατολή.

β) Θίασοι μετημφισμένων και επιθέσεις διονυσιακών σκηνών.

Θέαμα με δραματικό χαρακτήρα που ήμπορούσε κανείς να συναπαντήσει στους δρόμους των Βυζαντινών πόλεων, ήταν οι δμίλοι των άγυριών και των μετημφισμένων κατά τις εορτές του Δωδεκαημέρου, από Χριστουγέννων μέχρι των Φώτων.

Σήμερα οι μεταμφιέσεις γίνονται κατά τις Απόκριες, δεν συνέβαινε όμως το ίδιο και κατά τον μεσαιώνα. Τότε οι μεταμφιέσεις έγινοντο το Δωδεκάημερον, έθιμο που επικρατεί και σήμερα στην Βόρειο Ελλάδα.

Ο Χρυσόστομος αναφέρει ότι κατά την εορτή των Καλενδών (την 1η Ιανουαρίου), πολλοί μετημφισμένοι τραγουδούσαν με συνοδείαν αυλών και συρίγγων, διάφορα άσματα (τά λεγόμενα χελιδονίσματα λόγω των ξυλίνων ομοιωμάτων χελιδόνων που είχαν μαζί τους οι θίασοι) παίρνοντας δώρα.

Ο Άμασειας Άστέριος όμιλεί για ά γ ύ ρ τ α ς, περιερχομένους έν μεταμφιέσει τά σπήτια και παριστάοντας διάφορες κωμικές σκηνές επ' άμοιβή. Αργότερον ό Καισαρείας όμιλεί για άγύρτες οι όποιοι «ώδας τινάς συμπλάσαντες, πάθη περιεχούσας ένδόξων άνδρων και προς όβολόν άδοντες, έκάστην οικίαν περιήρχοντο».

Η συνήθεια της Χριστιανισμού με τις συνήθειες των έθνικών, είχε συνέπεια την επιβίωση των παραφόρων σκηνών της Διονυσιακής λατρείας κατά τις εορτές του Δωδεκαημέρου. Η συνήθεια της μεταμφιέσεως είχε τόσο πολύ ριζωθεί στις ψυχές των Χριστιανών, ώστε ύπήρξαν μάταιοι, τόσο οι λόγοι των πατέρων, όσο και οι απαγορευτικοί θεσμοί των συνόδων. Ο ΞΒ' κανών της ΣΤ' έν Τρούλλω Συνόδου λέγει: «Τάς ούτω λεγομένας καλένδας και τά λεγόμενα Βοτά και τά καλούμενα Βρουμάλια και την έν τη πρώτη του Μαρτίου μηνός ήμέρα επιτελουμένη πανήγυριν, καθάπαν έκ της των πιστών πολιτείας περιαιρεθήναι θουλόμεθα. Αλλά μήν και τάς των γυναιών δημοσίας όρχήσεις ως άσέμνους και πολλήν λύμην και θλάθην έμποιείν δυναμένας, έτι μήν και τάς διόματι των παρ' Έλλησι ψευδώς όνομασθέντων θεών, ή έξ άνδρων ή γυναικών γινόμενας όρχήσεις και τελετάς κατά τι έθος παλαιόν και άλλότριον του των Χριστιανών θίου αποπεμπόμεθα, όρίζοντες μηδέν άνδρα γυναικείαν στολήν ένδεδύσκεσθαι ή γυναίκα την άνδράσι άρμόδιον. Αλλά μήτε προσώπεια κωμικά, ή σατυρικά ή τραγικά ύποδύεσθαι, μήτε τό του θδελυκτου Διονύσου όνομα, την σταφυλήν έκθλίβοντας έν ταίς ληνοίς επιβάν... (1)».

Όπως βλέπει κανείς, όχι μόνο μεταμφιέσεις έγινοντο, αλλά και όργιώδεις χοροί στους δρόμους και χρήσεις προσωπείων και επιβιώσεις διονυσιακών θεσμών κατά την συγκομιδή των σταφυλιών, πράγματα που έσκάνδαλίζον τους πατέρας φρικτά.

Φαίνεται πώς ή κραিপάλη των μετημφισμένων κατά τό Δωδεκάημερον, θα έφτανε σε μεγάλο θαθμό.

Φαίνεται πώς ή κραিপάλη των μετημφισμένων κατά τό Δωδεκάημερον, θα έφτανε σε μεγάλο θαθμό.

(1). Ράλλη — Ποτλή Σύνταγμα θείων Ιερών Κανόνων Β. 448.

Ο Λιθάνιος αναφέρει δμίλους που έγύριζαν ένοχλούντες με άσματα και μιμικές παραστάσεις τους έργαζομένους, άκόμη και την νύχτα, ό δέ Χρυσόστομος λέγει ότι οι διαβολικοί αυτοί θίασοι με τις νυντερινές τους επιδρομές και τις καταγέλαστες κωμωδίες τους, «παντός πολέμου γαλεπώτερον την πόλιν έξηχαλώτισαν». Ο Βαλασμών σχολιάζοντας τους κανόνες της ΣΤ' έν Τρούλλω Συνόδου λέγει: «Αλλά και τινες κληρικοί κατά τινας εορτάς, προς διάφορα μετασχηματίζονται προσωπεία και πότε μόν ξιφήρεις έν τή μεσονάω της έκκλησίας μετά στρατιωτικών άμφίων εισέρχονται... πότε δέ και ως ζώα τετράποδα».

Ήταν λοιπόν τόσο θαθεία ρίζωμένη ή διονυσιακή παράδοση μεταξύ του λαού, ώστε και οι κληρικοί δεν έδίσταζαν να μεταμφιέζονται. Και οι μόν Σύνοδοι όχι μόνο την μεταμφίεση απαγόρευαν για τους κληρικούς, αλλά και την άπλή θέα θυμελικών παιγνίων και άλλων διασκεδάσεων (Κανών ΚΔ' της ΣΤ' έν Τρούλλω Συνόδου). Στους συλλαμβανομένους επέβάλλετο ή ποινή της καθαιρέσεως, άλλ' αυτό δεν τους έμπόδισε π οτέ, πράγμα που μαρτυρεί τη δύναμη του έθιμου.

Η άγάπη του λαού ήταν τόσο θαθεία για τά θεάματα, ώστε ή διάδοσή τους ύπήρξε καταπληκτική. Ο ΝΑ' κανών της ΣΤ' έν Τρούλλω Συνόδου ήθέλησε να θάλη κάποιο χαλινό, πλήν ματαιώς: «Καθόλου άπαγορεύει...τους λεγομένους μίμουι και τά τούτων θέατρα, είτα γε μήν και τά των κυνηγίων θεώρια και τάς επί σκηνής όρχήσεις επιτελείσθαι».

Ο Ζωναράς σχολιάζοντας τον άνωθεν κανόνα λέγει για τους μίμους ότι μιμούνται «πότε μόν Άραβίτας, πότε δέ Άρμενίους, πότε δέ δούλους, ένίοτε δέ έτερ' άττα τοίς επί κόρρης ραπίσμασι και φορήμασι γελώντας άπρεπείς κινούσι...». Και πα-

Καθ
υγι
Αθ
48
1937

Πίναξι
Βοτά
Βρυμάλια
Ρεσάν

(απολογία)

ρακάτω: «Σκηνή δ' ἐστὶν ἡ προσποιήσις καὶ ἡ ὑπόκρισις. Ὅθεν καὶ σκηνικοὶ λέγονται οἱ ὑποκρινομένοι καὶ ἀπαίκαζοντες ἑαυτοὺς πότε μὲν δούλους, πότε δὲ δεσπότας, πότε δὲ στρατηγούς καὶ ἄρχουσιν».

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Χριστιανικοῦ δόχλου στὶς διονυσιακὲς ἐορτές, σκανδαλίζει πολὺ τοὺς πατέρες. Ὁ αὐτὸς Ζωναράς ψέγοντας τὴ συνήθεια τῶν ἀγροτῶν νὰ διασκεδαζοῦν, νὰ γελοῦν καὶ χορεύουν στὰ πατητήρια τὴν ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς τῶν σταφυλιῶν, προτείνει, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὅλοι οἱ πατέρες, προκειμένου γιὰ τὴν ἀντικατάστασιν ἐθνικῶν τελετῶν μὲ χριστιανικὰς «κατάργεισθαι ταύτην τὴν ἐργασίαν διὰ τοῦ λέγειν τοὺς ἀγρότας... ἐφ' ἑκάστῳ μέτρῳ σχεδόν, τὸ Κύριε ἐλέησον»!!

Μιά πομπή, μὲ θεατρικὸ κάπως χαρακτηρὰ, ὑπῆρξε κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, ἡ παρέλασις διὰ μέσου τῆς ἀγορᾶς τῆς Κων)πόλεως, τῶν παιδοδιδασκάλων κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν ἁγίων Νοταρίων, Μαρκανοῦ καὶ Μαρτυρίου, τὴν 25ην Ὀκτωβρίου. Δυστυχῶς οἱ πληροφορίες μας γι' αὐτὴν εἶναι ἀτελεῖς, παρεχόμενες κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὸν Βαλασμῶνα: «Τὰ μὲν τοι ποτὲ γινόμενα ἀπρεπῆ παρὰ τῶν νοταρίων παιδοδιδασκάλων — λέγει ὁ σχολιαστής — κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν ἁγίων Νοταρίων, μετὰ προσωπείων σκηνικῶν διερχομένων τὴν ἀγοράν, πρὸ χρόνων τινῶν κατηργήθησαν». Τίποτα ἄλλο δὲν παραδίδεται γιὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴν παντομίμα τῶν διδασκάλων.

Ὡς ἐπιβίωσις ἐθνικῆς τελετῆς μὲ θεατρικὸ χαρακτηρὰ πρέπει νὰ θεωρήσωμε καὶ τὰ ρουσάλια, (τὰ *rosalia* τῶν Ρωμαίων ἐορτὴ τῶν Ρόδων). «Ρουσάλια, τὰ μετὰ τὸ ἅγιον Πάσχα ἀπὸ κακῆς συνηθείας ἐν ταῖς ἑξῶ χώραις γινόμενα», λέγει ὁ Ζωναράς, σχολιάζοντας τὸν ΕΒ' κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ. Τὰ ρουσάλια εἶναι εἶδος ἐπιταφίων τελετῶν τελούμενα τὸ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς Ψυχολάβω. Ὁ ἱεράρχης Δημήτριος Χωματιανὸς ὁμιλεῖ περὶ τῶν ρουσάλων, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁμιλοὶ νέων περιερχόμενοι μὲ παίγνια καὶ «ὀρχήματα καὶ σκηνικὰς ἀσχημοσύνας», ζητοῦν δῶρα.

Σήμερα τὸ ἔθιμο ζῇ σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Στὰ Σουλιμοχώρια τοῦ τῶς Δήμου Λωρίου καὶ Ἀετοῦ

τῆς Μεσοπόρου, τὰ Ρουσάλια τελοῦνται τὸ τελευταῖον Σάββατο πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς μὲ νεκρόδειπνα, σπονδὲς ἐπὶ τῶν τάφων καὶ ἀνθοστολισμοὺς. Τὸ δὲ τραγοῦδι πού κατ' ἐξοχὴν λέγεται, ἀρχίζει μὲ τοὺς στίχους:

Τοῦτ' ἡ γῆ, Γιῶργαινα

Τοῦτ' ἡ γῆ πού τὴν πατοῦμε

ὅλοι μέσα θε νὰ μποῦμε!

Ἀλλὰ ἡ σπουδαιότερη ἐπιβίωσις τῆς Διονυσιακῆς λατρείας διὰ μέσου τῶν χριστιανικῶν αἰῶνων μέχρι σήμερα, εἶναι τὰ πολλαχῶς μελετηθέντα ἀναστενάρια τῆς Θράκης. Τὰ ἀναστενάρια ἐγίνοντο μέχρι καὶ πρὸ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν, στὰ περὶ τὴν Ἀγαθοῦπολιν τοῦ Πόντου χωριά. Οἱ μῦστα, μολοντοὶ Χριστιανοί, ἀπέφευγαν τὴν χριστιανικὴν λατρεία. Ἡ δὲ ὀργιαστικὴς τελετὴς τοὺς ἐγίνοντο κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἀγ. Παντελεήμονος. Τὶς παραμονὲς τῶν δύο ἐορτῶν ἀναβάν φωτιὰς μὲ ξύλα, πού ἄφιναν πλούσιαν ἀνθρακιά. Κατόπιν κρατῶντας περιεργες εἰκόνες τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου, μὲ καυθούλια γύρω, συγκεντρώνονταν γύρω ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ ἀρχίζαν ἕνα αἰγυλὸ χορὸ ρυθμικὸ, θγάζοντας μονοσύλλαβα ἐπιφωνήματα, ἄχ, ἰχ, οὐχ, ἐχ, κ.τ.λ. Ὁ χορὸς σιγά-σιγά θινάμωνα καὶ καταντοῦσε στὸ τέλος ἕνα ἐξωφρενικὸ παραλήρημα κινήσεων καὶ φωνῶν, μέχρις ὅτου κορυφωνόταν τὸ πάθος, ὅποτε πατοῦσαν ἐπάνω στὰ κάρβουνα καὶ μετὰ, ζητώντας τὴν ἐκκένωσιν τοῦ πάθους, ποῦχε φτάσει στὸ κατακόρυφο, ριχνόνταν σ' ἕνα ἐξφρεγοτρεῖμο, ὅπου ἐξαφανίζονταν.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀρχιαναστενάρης ὅπως λέγεται ὁ προϊστάμενος τῶν χορευτῶν, τῶν ἀναστεναρίων, θυσίαζε ταῦτο ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας. Αὐτὲς εἶναι οἱ κυριώτερες διατυπώσεις τῶν τελετῶν, πού διαρκοῦσαν ὁκτώ ἡμέρες. Ἡ συμμετοχὴ ξένου ἀπαγορευόταν καὶ μετὰ ποινὴ θανάτου ἀκόμη.

Αὐτὰ περίπου μὲ ὀλίγες γραμμὲς γιὰ τὰ θεάματα τῶν δρόμων στὸ Βυζάντιο. Θὰ ἴδουμε τώρα, ὅσον ἡμποροῦμε συντομώτερα, τὰ σχετικὰ μὲ τὰ θεάματα τοῦ Ἱπποδρόμου.

ΤΑΣΟΣ Α. ΒΟΥΡΝΑΣ
(Συνεχίζεται)

(προσθέτοντας τὸ «σῶς»), ὅταν δύο φάσιανικὸς μας πῶς τὸ ἀπαισιό α «ΕΒΓΑΖΕ μιά στί ὁ ἀμαθέστατος ὁ θράκι τοῦ ἀντιγρ καμμά σημερινή ζεταὶ γιὰ τὴν ἱγυ μείζων σπίζης (δη ἡ τσόνι, ὅπως ὀνο κοινὰ στὸν τόπο μ τῇ δὲ φωνῇ «ΤΡΙΖ με φιλή φανοῦλα, ὅπως ἐρμηνεύει ἐ ἔθος ὁ Γραμματικέ τῇ... «θαυμαστή ἱ λος ἡλιθιώτερος, γι λιανὸς, μιλώντας «περὶ τῶν ἐν ὧσά (κίνδυνος—θάνατος γιὰ κόττες!) θάζει ἐκεῖνα πού «ἰδιάζει «ὁποκρίνεται — λέ ἱγυγὲ αὐλόν» — δη λάκι ἡ φλαουτάκι:

“Υατερ” ἀπὸ τὸ γ μας — μήπως χρε καὶ αὐτὴ τῇ λέξη: κλασὴ τῆς βούλλας πλαστογράφου στὸ θῶνται ἐμπρός μοι ἢ νὰ θεωρήσω τὸν ἀστοιχείωτο καὶ νὰ χαῖο ἐπιγράμμα: «Γ νημώτατός ἐστὶ σιω κρύπτων, ὡς πάθοι ρωτήσω: «Ποῖος εἶν γικός πλαστογράφου.

Μπορεῖτε νὰ δια φιλολογικὴ κακοπισ πωμένη, καὶ στιγμῆ ἔκαμε. Γιατί διως ἰ λωπίσματα; Μήπω μενάρου πού φιλοδε νὰ στήση στὴ σκηνί τρου, ἑλληνικοῦ πρ στὴν Ἐπίδουρο (πὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἄν ρίτη Πούγσταϊν καὶ νῆση ἀλά-Καραγκι κωμικοὺς ἥρωες τοῦ ποδῶν, κ' ἑμεῖς — γάσκουμε στὴν τέχ θλιβερό κατάντημα!

Μὲ τὴν θεατῶση τίγγραφο τῆς διατρι προσφέρει.

Ἀξιοῦμε Κύ

21-9-1937

Στομαχολό

Ο ΕΙ

Στομαχολό

ΧΡ. ΜΑ

δέχεται ὁδός

9-12 καὶ 5-7

νον 2ν